

" মৰমৰ সন্তানসকল – প্ৰতিটো কথাই কল্যাণকাৰী সেইকাৰণে যি নিৰ্দেশনা পোৱা যায় তাৰ প্ৰতি অচিলা নেদেখুৱাই শ্ৰীমতত সদায়
আগবাঢ়ি গৈ থাকা "

প্ৰশ্ন: ঐকান্তিক ভক্তি আৰু ঐকান্তিক পঢ়া দুয়োটাৰ পৰা যি প্ৰাপ্তি হয় , তাৰ মাজত পাৰ্থক্য কি ?

উত্তৰ: ঐকান্তিক ভক্তিৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰ হয়, যেনেকৈ শ্ৰীকৃষ্ণৰ ভক্ত হ'লে তেওঁৰ শ্ৰীকৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব, ৰাস আদি কৰিব কিন্তু তেওঁ কোনো বৈকুণ্ঠপুৰী বা শ্ৰীকৃষ্ণপুৰীলৈ যাব নোৱাৰে। তোমালোকৰ সন্তানসকলৰ পঢ়া ঐকান্তিক যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সকলো মনোকামনা পূৰা হৈ যায়। এই পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোক বৈকুণ্ঠপুৰীলৈ গুছি যোৱা।

গীত: আজি নহ 'লে কালিলৈ (আজ নেহি তো কল)

ওঁম শান্তি। এয়া কোনে ক'লে যে ঘৰলৈ ব'লা? কাৰোবাৰ সন্তান নাৰাজ হৈ গুছি গ'লে মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিয়ে তেওঁৰ পিছে-পিছে গৈ কয় - নাৰাজ কিয় হৈছা? এতিয়া ব'লা ঘৰলৈ। এয়াও বেহদৰ পিতা আহি সকলো সন্তানকে কয়। পিতাও হয়, ককাও হয়। শাৰীৰিক ভাৱেও হয়, আত্মিক ভাৱেও হয়। কয় - হে সন্তানসকল, এতিয়া ঘৰলৈ ব'লা, ৰাতি পুৰা হ'ল, এতিয়া দিন হ'ব। এয়া হৈ গ'ল জ্ঞানৰ কথা। ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি, ব্ৰহ্মাৰ দিন - এয়া কোনে বুজাইছে? পিতাই বহি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলক বুজাইছে। আধা কল্প হ'ল ৰাতি অৰ্থাৎ পতিত ৰাৱণ ৰাজ্য অথবা ব্ৰষ্টাচাৰী ৰাজ্য কিয়নো অসুৰৰ মতত চলে। এতিয়া তোমালোক শ্ৰীমতত আছা। শ্ৰীমতো হৈছে গুপ্ত। আমি জানো যে পিতা নিজেই আহিছে। তেওঁৰ ৰূপ বেলেগ। ৰাৱণৰ ৰূপ বেলেগ। তেওঁক 5 বিকাৰৰ ৰাৱণ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য শেষ হৈ পুনৰ ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য স্থাপনা হ'ব। ৰাম ৰাজ্য বুলি কোৱা হয় নহয় জানো। সীতাৰ ৰামক জপ নকৰে। মালাত ৰাম-ৰাম বুলি জপ কৰে নহয়নে। সেয়া পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে। যি সকলোৰে সংগতি দাতা হয়, তেওঁকহে জপ কৰে। ৰাম মানে ভগৱান। মালা যেতিয়া জপ কৰে তেতিয়া কেতিয়াও কোনো ব্যক্তিক স্মৰণ নকৰে, তেওঁৰ বুদ্ধিত অন্য কোনো আহিব নোৱাৰে। গতিকে এতিয়া পিতাই বুজাইছে যে ৰাতি পুৰা হ'ল। এয়া হৈছে কৰ্মক্ষেত্ৰ, মণ্ডপ, য'ত আমি আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰি অভিনয় কৰোঁ। 84 জন্মৰ অভিনয় কৰিবলগীয়া হয়। পিছত তাত বৰ্ণও দেখুওৱা হয় কিয়নো 84 জন্মৰ হিচাপো লাগে নহয় জানো। কোনটো-কোনটো জন্মত, কোনটো কুলত, কোনটো বৰ্ণত আহে সেইকাৰণে বিৰাট ৰূপো দেখুওৱা হৈছে। পোন-প্ৰথম হৈছে ব্ৰাহ্মণ। কেৱল সত্যযুগৰ সূৰ্যবংশত 84 জন্ম হ'ব নোৱাৰে। ব্ৰাহ্মণ কুলতো 84 জন্ম হ'ব নোৱাৰে। 84 জন্ম ভিন্ন-ভিন্ন নাম, ৰূপ, দেশ, কালত হ'ব। সত্যযুগ সত্যোপধানৰ পৰা কলিযুগ তমোপধানলৈ নিশ্চয় আহিব লাগে। তাৰো সময় দিয়া হয়। মনুষ্যই 84 জন্ম কেনেকৈ লয় - এয়াও বুজিবলগীয়া কথা। মনুষ্যই বুজিব নোৱাৰে সেইকাৰণে পিতাই কয় তুমি নিজৰ জন্মক নাজানা, মই শুনাওঁ। পিতাই বুজায় ড্ৰামা অনুসৰি সকলো নিশ্চয় পাহৰিব লাগে।

এতিয়া এয়া সংগম যুগ হয়। দুনিয়াই কয় যে কলিযুগ এতিয়া সৰু শিশু হয়। ইয়াক কোৱা হয় অজ্ঞান, ঘোৰ অন্ধকাৰ। যেনেকৈ ড্ৰামাৰ অভিনেতাসকলে জানে যে এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'বলৈ 10 মিনিট আছে, এয়াও চৈতন্য নাটক। এয়া কেতিয়া সম্পূৰ্ণ হয়, মনুষ্যই নাজানে। মনুষ্য ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। পিতাই কয় গুৰু-গোঁসাই বেদ-শাস্ত্ৰ-জপ-তপ আদিৰ দ্বাৰা মোক পাব নোৱাৰে। এয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। মইতো নিজৰ সময়ত আহোঁ, যেতিয়া ৰাতিৰ পৰা দিন কৰি তুলিবলগীয়া হয় অথবা অনেক ধৰ্ম বিনাশ কৰি এক ধৰ্ম স্থাপন কৰাৰ সময় হয়। যেতিয়া সৃষ্টি চক্ৰ পুৰা হয় তেতিয়াহে মই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁ। শীঘ্ৰেই সাম্ৰাজ্য আৰম্ভ হৈ যায়। তোমালোকে জানা যে আমি পুনৰ কোনো ৰজাৰ ওচৰত জন্ম লওঁ পিছত লাহে-লাহে নতুন সৃষ্টি সাজু হৈ যায়। সকলোবোৰ নতুনকৈ গঢ়ি তুলিবলগীয়া হয়। বাবাই বুজায় যে আত্মাত পঢ়াৰ সংস্কাৰ বা কৰ্মৰ কৰাৰ সংস্কাৰ থাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল আত্ম-অভিমानी হ'ব লাগে। মনুষ্য সকলো হৈছে দেহ-অভিমानी, যেতিয়া আত্ম-অভিমानी হয় তেতিয়া পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰিব পাৰে। পোন-প্ৰথমতে হৈছে আত্ম-অভিমानी হোৱাৰ কথা। সকলোৱে কয় যে আমি জীৱ আত্মা হওঁ। এইটোও কয় যে আত্মা অবিনাশী, এই শৰীৰ বিনাশী। আত্মা এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লয়। ইমানখিনিও কয় কিন্তু সেইমতে নচলে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে আত্মা নিৰাকাৰী দুনিয়াৰ পৰা আহে, তাত (আত্মাত) অবিনাশী ড্ৰামা সোমাই আছে। এয়া পিতা বহি বুজায়। পুনৰ্জন্ম লয়। ড্ৰামা একেধৰণে পুনৰাবৃত্তি হয়। পিছত যীশুখ্ৰীষ্ট আদি সকলো আহিব লাগিব, নিজৰ-নিজৰ সময়ত আহি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তোমালোকৰ এয়া হৈছে সংগম যুগৰ ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম। সেয়া হৈছে পূজাৰী ব্ৰাহ্মণ, তোমালোক হৈছে পূজ্য। তোমালোকে

কেতিয়াও পূজা নকৰিবা। মনুষ্যইতো পূজা কৰিব। গতিকে পিতাই বুজায় যে এয়া কিমান শ্ৰেষ্ঠ পঢ়া। কিমান ধাৰণা কৰিবলগীয়া হয়। বিস্তাৰত ধাৰণা ক্ৰমানুসৰি হয়। সাৰত এনেকৈ বুজোৱা হয় - বাবা ৰচয়িতা আৰু এয়া তেওঁৰ ৰচনা। বাৰু, এইটো বুজি পোৱা নহয় যে তেওঁ পিতা হয়। পিতাক সকলো ভক্তই স্মৰণ কৰে। ভক্তও আছে, সন্তানো আছে। ভক্তই বাবা বুলি আহ্বান কৰে। যদি ভক্ত ভগৱান হয় তেন্তে আকৌ বাবা বুলি কাক আহ্বান কৰে। এয়াও বুজি নাপায়। নিজকে ভগৱান বুলি ভাবি বহি যায়। বাবাই কয় ড্ৰামা অনুসৰি যেতিয়া এনেকুৱা অৱস্থা হৈ যায়, ভাৰত যেতিয়া কঙাল হৈ যায় তেতিয়া পিতা আহে। ভাৰত যেতিয়া পুৰণি হয় তেতিয়া পুনৰ নতুনকৈ স্থাপনা কৰা হয়। নতুন ভাৰত যেতিয়া আছিল তেতিয়া অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। তাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হৈছিল। এতিয়া পুৰণা ভাৰত হৈ পৰিল, ইয়াক নৰক বুলি কোৱা হয়। তাত পূজ্য আছিল, এতিয়া পূজাৰী। পূজ্য আৰু পূজাৰীৰ পাৰ্থক্য কৈ দিয়া হৈছে। আমি আত্মাই পূজ্য, পুনৰ আমি আত্মাই পূজাৰী হওঁ। আমিযেই জ্ঞানী আত্মা, আমি আত্মাই পূজাৰী আত্মা হওঁ। নিজে পূজ্য, নিজে পূজাৰী বুলি ভগৱানক কোৱা নহয়, লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কোৱা হয়। গতিকে এইটো বুদ্ধিত আহিব লাগে যে তেওঁ কেনেকৈ পূজ্য আকৌ পূজাৰী হয়?

পিতাই কয় কল্পৰ আগতেও মই এনেকৈয়ে জ্ঞান দিছিলোঁ, কল্প-কল্পই দিওঁ। মই আহোঁৱে কল্পৰ সংগমত। মোৰ নামেই পতিত-পাৱন। যেতিয়া গোটেই দুনিয়া পতিত হৈ পৰে তেতিয়া মই আহোঁ। চোৱা, এয়া বৃক্ষ হয়, ইয়াত ব্ৰহ্মা ওপৰত ঠিয় হৈ আছে। প্ৰথমে আদিত দেখুৱায়। এতিয়া সকলো শেষৰ ফালে আছে। যেনেকৈ ব্ৰহ্মা শেষৰ ফালে প্ৰত্যক্ষ হৈছিল সেই দৰে তেওঁ শেষৰ ফালে আহিব। যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্ট আকৌ অন্তত আহিব। কিন্তু আমি শেষৰ ফালে অৰ্থাৎ ডালৰ অন্তত তেওঁৰ চিত্ৰ দিব নোৱাৰোঁ, বুজাব পাৰোঁ। যেনেকৈ এওঁ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপনা কৰোঁতা প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হয়, এতিয়া বৃক্ষৰ অন্তত ঠিয় হৈ আছে, যীশুখ্ৰীষ্টও খ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ প্ৰজাপিতা হয় নহয় জানো। যেনেকৈ এওঁ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা, তেনেকৈ তেওঁ প্ৰজাপিতা যীশুখ্ৰীষ্ট, প্ৰজাপিতা বুদ্ধ..... তেওঁলোক সকলো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতা হয়। সন্যাসীসকলৰ শংকৰাচাৰ্যকো পিতা বুলি কোৱা হ'ব। তেওঁলোকে গুৰু বুলি কয়। ক'ব যে আমাৰ গুৰু শংকৰাচাৰ্য আছিল গতিকে এওঁ যি ডালৰ আদিত ঠিয় হৈ আছে, তেওঁ পুনৰ জন্ম লৈ-লৈ অন্তত আহে। এতিয়া সকলো তমোপ্ৰধান ষ্টেজত আছে। এয়াও আহি বুজিব। পিছলৈ নমস্কাৰ কৰিবলৈ নিশ্চয় আহিব। তেওঁলোককো কোৱা হ'ব বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। বেহদৰ পিতাই সকলোৰে বাবে কয় - দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰা। এই জ্ঞান প্ৰত্যেক ধৰ্মৰ বাবে। সকলোৱে দেহৰ ধৰ্ম এৰি নিজক অশৰীৰী বুলি বুজি, পিতাক স্মৰণ কৰা। যিমনে স্মৰণ কৰিবা, জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰিবা সিমনে উচ্চ পদ পাব। কল্পৰ আগতে যিয়ে যিমান জ্ঞান লৈছিল, সিমানখিনি নিশ্চয় আহি ল'ব।

তোমালোক সন্তানসকলৰ কিমান নিচা থাকিব লাগে - আমি বিশ্বৰ ৰচয়িতা পিতাৰ সন্তান হওঁ, পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, ৰাজযোগ শিকাই আছে! কিমান সহজ কথা। কিন্তু আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে অলপ কথাতে সংশয় আহি যায়, ইয়াকেই মায়াৰ ধুমুহা বা পৰীক্ষা বুলি কোৱা হয়। এয়াতো পিতাই কমেই যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিব লাগে। সকলোকে ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰাই দিলে দেখোন সকলো ইয়াতেই বহি যাব। ব্যৱহাৰতো পাছ কৰিব লাগে। পিছত সময় অনুসৰি সেৱাত লাগি যাব। যিয়ে ধান্দা আদি এৰিছে তেওঁলোকক সেৱাত লগোৱা হয়। তেতিয়া কোনোৱে নাৰাজ হৈ যায়। কোনোৱে বুজি লয় শ্ৰীমতত কল্যাণ আছে। শ্ৰীমতত নিশ্চয় চলিবই লাগিব। নিৰ্দেশনা পালা, তাৰ প্ৰতি অচিলা দেখুওৱাব নালাগে। পিতাৰ সকলো কথাতে কল্যাণকাৰী। মায়া বহুত চঞ্চল হয়। বহুত আছে যিয়ে ভাবে এনেকৈ থকাতকৈ কিবা ধান্দা আদি কৰো, কোনোৱে ভাবে বিবাহ কৰো। বুদ্ধি পাকঘূৰণি খাই থাকে। পিছত পঢ়া এৰি দিয়ে। কোনোৱেতো পিতাৰ লগত গাৰন্টী কৰে আমি শ্ৰীমতত নিশ্চয় চলিম। সেয়া হৈছে অসুৰৰ মত, এয়া হৈছে ঈশ্বৰৰ মত। অসুৰৰ মতত চলিলে বহুত কাঢ়া দণ্ড খাবলগীয়া হয়। তেওঁলোকে আকৌ গৰুড পুৰাণত বহুত ভয়লগা ৰসাল কথা লিখি দিছে, যাৰ কাৰণে বেছি পাপ নকৰে। তথাপিও জানো শুধৰণি হয় ! এয়া সকলো পিতাই বুজায়। জ্ঞানৰ সাগৰ কোনো মনুষ্য হ'ব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ সাগৰ, জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ পিতাই বুজাই আছে। যিয়ে বুজি পায় তেওঁৰে আকৌ বুজায়, কয় এয়া ঠিক কথা, আমি আকৌ আহিম। প্ৰদৰ্শনীৰ পৰ বাহিৰ ওলাল আৰু শেষ। অৱশ্যে 2-3 জন ওলালে সেয়াও ভাল, প্ৰজাও বহুত হৈ গৈ থাকে। উত্তৰাধিকাৰ পোৱাৰ যোগ্য কোনোবা কাচিৎহে ওলায়। ৰজা-ৰাণীৰ এটি বা দুটি সন্তান হ'ব। তেওঁলোকক ৰাজকূলৰ বুলি কোৱা হ'ব। প্ৰজাতো অনেক হয়। প্ৰজা তৎক্ষণাৎ হয়। ৰজা জানো হ'ব! 16108 জন ত্ৰেতাৰ অন্তত গৈ হয়। প্ৰজাতো কোটিৰ হিচাপত হ'ব। এয়া বুজিবৰ কাৰণে অতি বিশাল বুদ্ধি লাগে। আমি পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। পিতাৰ আদেশ - মোক স্মৰণ কৰা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। মনমনাভৱ আৰু মধ্যাজী ভৱ। স্বৰ্গ হৈছে বিষ্ণুপুৰী আৰু এয়া হৈছে ৰাৱণপুৰী। শান্তিধাম, সুখধাম আৰু দুখধাম - এয়া পিতাই বুজায়। পিতাক স্মৰণ কৰিলে অন্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। ধৰি লোৱা ভক্তি মাৰ্গত কৃষ্ণক স্মৰণ কৰে কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে কৃষ্ণপুৰীলৈ গুছি যাব। অতি বেছি কৃষ্ণপুৰীলৈ গৈ ধ্যানত ৰাস আদি কৰি গুছি আহিব। সেয়া হৈছে ঐকান্তিক ভক্তিৰ প্ৰভাৱ, যাৰ দ্বাৰা

তেওঁলোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়, মনোকামনা পূৰ্ণ হয়। বাকী সত্যযুগতো সত্যযুগে হয়। তালৈ যাবৰ কাৰণে আকৌ ঐকান্তিক পঢ়া লাগিব, ঐকান্তিক ভক্তি নহয়। পঢ়ি থাকা, মূৰুলী নিশ্চয় পঢ়িব লাগে। চেন্টাৰলৈ নিশ্চয় যাব লাগে। নহ'লে মূৰুলী লৈ ঘৰত নিশ্চয় পঢ়া। কাৰোবাক কোৱা হয় চেন্টাৰলৈ যোৱা, ৰায় প্ৰত্যেকৰ কাৰণে ভিন্ন-ভিন্ন। সকলোৰে কাৰণে এটাই কথা হ'ব নোৱাৰে। এনেকুৱা নহয় যে বাবাই কয় দৃষ্টি দি থোৱা বচ, কিন্তু বাবাই কয় উপাই বিহীন অৱস্থাত অন্য একো কৰিব নোৱাৰিলে তেতিয়া দৃষ্টি দি থোৱা। বাকী সকলোৰে কাৰণে জানো বাবাই এনেকৈ ক'ব! যেনেকৈ বাবাই কাৰোবাক কয় বাইস্কোপলৈ লাগিলে যোৱা। কিন্তু এয়া সকলোৰে বাবে নহয়। কাৰোবাৰ লগত যাবলগীয়া হ'লে তেওঁকো জ্ঞান দিব লাগে। সেয়া হৃদৰ নাটক, এয়া বেহৃদৰ নাটক। গতিকে সেৱা কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে কেৱল চাবলৈ যাব লাগে। শ্মশানলৈও গৈ সেৱা কৰিব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) পিতাৰ প্ৰতিটো কথাতে কল্যাণ আছে - এইটো বুলি বুজি নিশ্চয় বুদ্ধি হৈ চলিব লাগে, কেতিয়াও সংশয়ত আহিব নালাগে। শ্ৰীমতক যথার্থ ৰীতিয়ে বুজিব লাগে।

(2) আত্ম-অভিমানী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। ড্ৰামাত প্ৰত্যেক ভাওৰীয়াৰ অনাদি ভূমিকা আছে সেয়েহে সাক্ষী হৈ চোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: প্ৰত্যেক ৰে বিশেষত্বক চাই সেয়া সেৱাত লগাওঁতা আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ হোৱা
যেনেকৈ বাপদাদাৰ প্ৰত্যেক সন্তানৰ বিশেষত্বৰ প্ৰতি স্নেহ আছে আৰু প্ৰত্যেকৰে কিবা নহয় কিবা বিশেষত্ব
আছে সেইকাৰণে সকলোৰে প্ৰতি স্নেহ আছে। গতিকে তোমালোকেও প্ৰত্যেকৰে বিশেষত্বক চোৱা। যেনেকৈ
হংসই মুকুতা গ্ৰহণ কৰে, পাথৰ নহয় সেইদৰে তোমালোক পৱিত্ৰ হংস হোৱা, তোমালোকৰ কাম হ'ল
প্ৰত্যেকৰে বিশেষত্বক চোৱা আৰু তেওঁৰ বিশেষত্বক সেৱাত লগোৱা। তেওঁক বিশেষত্বৰ উৎসাহত আনি,
তেওঁৰ দ্বাৰা তেওঁৰ বিশেষত্বক সেৱাত লগোৱা তেতিয়া তেওঁৰ আশীৰ্বাদ তোমালোকে প্ৰাপ্ত কৰিব। আৰু
সেই সেৱা যিয়ে কৰিব তাৰ অংশও তোমালোকে পাব।

স্লোগান: বাপদাদাৰ লগত এনেকৈ সংযুক্ত হৈ থাকা যাতে তোমালোকৰ দ্বাৰা আনৰো পিতাৰ স্মৃতি আহি যায়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!